Μια μικρή πασχαλίτσα…

written by Νίκος Μητσιάλης | 16.05.2015

Παρατημένη στο κηπάκο του σπιτιού εκεί, που γεννήθηκε ο Ρίτσος στης Μονεμβάσιας το βράχο που σήμερα σφύζει από τη ζωή του Σαββατοκύριακου και από των αργιών το φευγιό…

Μια μικρή λιγνή πασχαλίτσα ανθισμένη απ’ του Μαγιού το ξεμπρόστιασμα, δείχνει με το πείσμα της να στέκι μόνη, πως κάποτε ποτίζονταν και λιπαίνονταν και εκείνη από του Ρίτσου τους στίχους…

Εκεί στα αριστερά ανεβαίνοντας στο στενό αδιέξοδο σοκάκι που αν δεν προσέξεις τη μικρή μισόσβηστη πινακίδα που δείχνει το δρόμο του Αθάνατου τον προσπερνάς όπως και οι περισσότεροι…

Δεν είναι εύκολη η πρόσβαση σ’ αυτόν αφού θα πρέπει να αψηφήσεις εμπόδια από οσμές και γεύσεις, μπιχλιμπίδια «ντόπιας λαϊκής τέχνης» από χέρια κινέζικα!

Επιπλωμένα δωμάτια με θέα στο πέλαγος και το ανθρώπινο ποταμάκι που αδιάφορο για μνήμες και μνημεία πολιτισμού ψάχνει εναγωνίως τις καλλίτερες φωτοσκιάσεις για να εστιάσει της στιγμής την εικόνα…

Μια μικρή πασχαλίτσα με μια διακριτική ευωδιά, άρωμα θείο, που σου φέρνει στη μνήμη τις στροφές εκείνου: «Κάθε λουλούδι έχει τη θέση του στον ήλιο, κάθε άνθρωπος έχει ένα όνειρο…»

Όμως από καιρό τώρα τα όνειρα των περισσότερων ανθρώπων της πατρίδας μου άλλαξαν χρώμα.

Τα όνειρα αυτών έχουν πια το χρώμα από τη γάνα της σκουριάς που εκείνη σούρωσε απ' της συναλλαγής το ξέπλυμα και έβαψε ανεξίτηλα, εξουσιαστές και εξουσιαζόμενους με το χρώμα του πρόσκαιρου «κέρδους»…

Εκεί στης μικρής καστροπολιτείας το χώρο με την μοναδική «έμβαση» κατάλαβα πως ξεχάσαμε πια «να κουβεντιάζουμε ήσυχα-ήσυχα κι απλά…» και πως «ούτε καταλαβαινόμαστε πια και ούτε αύριο θα γίνουμε πιο απλοί…» όπως εκείνος πίστευε, ίσως γιατί μας έπεισαν πως μας χρειάζονται ακόμα και πιο περισσότερα μπιχλιμπίδια, οσμές και γεύσεις, δώματα με θέα στο πέλαγος για να γεμίζουμε το διαρκώς αυξανόμενο κενό μας… « Η μοναξιά, είπε, κάθεται πίσω απ' τη φωνή μας…»

Και εκείνη, η φωνή της μοναξιάς μας, η δική μας φωνή, προσπαθεί μάταια να περάσει μέσα από τα τσιπάκια του κινητού μας για να ανταμώσει με τη φωνή της άλλης μοναξιάς του απέναντι…

Μια μικρή πασχαλίτσα που έζησε για να συντροφεύει τη χάλκινη προτομή Εκείνου.

Χαλκός στολισμένος με γιρλάντα από μαραμένες μαργαρίτες του αγρού…

Χαλκός οξειδωμένος που αλίμονο με στόμα θεόκλειστο ανίκανο πια να απαγγείλει της Ρωμιοσύνης τους στίχους, σιωπηλός αγναντεύει το γαλάζιο της θάλασσας έτσι όπως απλώνεται κάτω από του βράχου το ψήλωμα…

Και στ' απόγιομα εκεί που ο ήλιος παίρνει βόλτα πίσω από της καστροπολιτείας τους βράχους και πάει αργά, αργά για το νύχτωμα θυμάσαι εκείνον το στίχο του, που μίλαγε για τις:

«Τόσες νύχτες, τόσους βράχους, τόσους σκοτωμένους –είπε– εσύ, Επανάσταση, μας άνοιξες τις φαρδιές λεωφόρους για μια πανανθρώπινη συνάντηση…»

Αλίμονο, αυτές οι φαρδιές λεωφόροι της κάποτε ελπίδας μας, είναι τώρα γεμάτες από πεινασμένους μετανάστες, σκοτεινές συμμορίες, πόρνες και επαίτες άθλιους, μοναχικούς διαβάτες της απόγνωσης, όλα αυτά μιας πολύχρωμης εξουσίας γεννήματα…

Λεωφόροι σε παγκόσμια συνάντηση τρόμου και η «επανάσταση» να καρτεράει – όπως λένε οι Γραμματείς και οι Φαρισαίοι της «μιας μοναδικής αληθείας» -την ανάσταση της από τους ίδιους τους δολοφόνους της…

Γνωστός ο επίλογος όταν τουφεκίζεται ο λόγος…

Γύρισα κοίταξα δεξιά, ζερβά κανείς κοντά μου, μόνος δίπλα της, έτσι άπλωσα χέρι χάιδεψα το μικρό της κλαράκι, πλησίασα το άνθος στ' αχόρταγα ρουθούνια μου ρουφώντας το μύρο της και αδίστακτα έκοψα ένα μικρό της κλωνάρι…

Θα τη φυτέψω για να θεριέψει, θα τη ποτίζω, θα τη λιπαίνω και στο ξημέρωμα θα της διαβάζω στίχους Εκείνου, για να γίνονται τ’ άνθια της περίσσια και μυρωδιές αιθέριες να μαγεύουν τον νου μου και μέσα από τις στροφές των ποιημάτων του να ανοίγονται φαρδιές οι λεωφόροι των ονείρων μου γιατί έχω ακόμα ανάγκη να ελπίζω…

*Αφιερωμένο στα εκατό χρόνια από τη γέννηση του Γιάννη Ρίτσου (1009-2009)

Κέρκυρα